

Guió Mounia Akl, Clara Roquet **Música** Nathan Larson **Fotografia** Joe Saade **Interpretació** Nadine Labaki, Saleh Bakri, Yumna Marwan... **Durada** 106 min **Gènere** Drama **Llengües** Àrab, amb subtítols en espanyol

Sinopsi

La família Badri ha escapat de Beirut per construir la seva particular utopia lluny de la pol·lució i la conflictivitat de la gran urbs. Però aquest oasi de resistència al capitalisme global es veu amenaçat pels avenços d'un abocador proper i les esquerdes internes dins la família. (Avalon)

Crítica

'Costa Brava, Líbano', amb guió de Clara Roquet

La directora de 'Llibertat' ha coescrit la cinta libanesa dirigida per Mounia Akl.

En el primer llargmetratge com a directora Mounia Akl reincideix en el motiu d'una família a la recerca d'una utopia pròpia lluny del món, a la manera de films com *La costa de los mosquitos* o *Captain Fantastic*. Instal·lats en un petit edèn autosuficient als afores de Beirut, els Badri veuen amenaçada la seva forma de vida davant l'expansió dels residus tòxics, literals i metafòrics, provinents de la ciutat.

Amb un guió escrit amb Clara Roquet, Akl conjuga un drama familiar molt equilibrat amb la radiografia de les contradiccions que arrossega una empresa resistent d'aquest tipus. Cada personatge rep atenció personalitzada alhora que emergeixen les inèrcies patriarcals que arrosseguen aquests projectes, la banda fosca de la voluntat aïllacionista i les dificultats de resistir sols els envits d'un capitalisme global depredador.

Amb dues de les presències més carismàtiques del cinema àrab, la també directora Nadine Labaki i Saleh Bakri, encapçalant el repartiment, **Costa Brava, Líbano** entronca des de la consciència ecològica amb una tradició de cinema polític més reflexiu que combatiu.

Per a espectadors oberts a l'humor intel·ligent servit sense complicacions

El millor: un Francesc Orella colossal, en estat de gràcia.

El pitjor: la renúncia a endinsar-se en l'humor negre i la mala llet.

Eulàlia Iglesias – fotogramas.es

Potser el segle XXI només es pot explicar mitjançant la imatge d'un abocador, vista la inquietant deriva mediambiental i política en què ens trobem. Però aquest espai on s'aboquen les nostres deixalles, contenidor d'allò que creiem que ens sobra, també funciona com a mirall diàfan que reflecteix els trets més bruts de les nostres societats, i a **Costa Brava, Líbano** Mounia Akl aconsegueix desplegar tot el potencial metafòric d'aquest locus.

La seva intenció és denunciar l'estat de putrefacció d'un país que no pot evitar estimar, malgrat la corrupció i les contradiccions en què els seus habitants estan instal·lats. Per a això, **articula una crisi familiar que s'escampa per la pantalla, com una bossa d'escombraries mal tancada, poc després que el govern del país instal·li un abocador darrere de la idíl·lica casa de camp de la família protagonista.**

Si la primera part del film es pren el seu temps per presentar els motius i els anhels mai expressats dels personatges, el segon tram s'agafa al realisme màgic i atira tota la tensió generada, potser amb menys subtilesa que els passatges de l'arrencada, com si tingués pressa per accelerar una combustió dramàtica que, per altra banda, no depara gaires sorpreses. Sigui com sigui, **és una òpera prima que mostra una cineasta amb determinació, sense por de dir les coses pel seu nom.**

Paula Arantzazu Ruiz - 20minutos.es